16/11/2026

Κυριακή Η’ Λουκά στην Ι. Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στον Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων, στην τοπική κοινότητα Κάτω Ζευγαράκι, της Αρχιερατικής Περιφέρειας Μακρυνείας χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, την Κυριακή 15 Νοεμβρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Κατά το κήρυγμά του ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός ανέφερε τα ακόλουθα: *«Με πόθο για την αιώνια ζωή πλησιάζει σήμερα τον Χριστό ένας Ιουδαίος νομοδιδάσκαλος και Τον ρωτά τι πρέπει να κάνει για να την κληρονομήσει.*

Ο Χριστός δεν του δίνει κάποια καινούρια εντολή. Του υπενθυμίζει αυτό που διδάσκει ο Νόμος της Παλαιάς Διαθήκης:

«Ν’ αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου μ’ όλη την καρδιά σου και μ’ όλη την ψυχή σου, μ’ όλη την δύναμή σου και μ’ όλο τον νου σου· και τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου» (Λκ. ι’ 27).

Πολλοί νομίζουν πως αυτή η διπλή εντολή αποτελεί αποκλειστικά διδασκαλία του Χριστού. Κι όμως! Η πρώτη προέρχεται από το Δευτερονόμιο (ς’ 5) και η δεύτερη από το Λευιτικό (ιθ’ 18).

Λοιπόν; Δεν είχε τίποτε να προσθέσει ο Χριστός; Τι καινούριο φέρνει στην κατανόηση της αγάπης; Για τους Ιουδαίους της εποχής Του, οι θρησκευτικές και εθνικές διαφορές αποτελούσαν συχνά εμπόδια στις σχέσεις με τους άλλους λαούς.

Πολλοί θεωρούσαν αυτονόητο πως η αγάπη αφορούσε πρωτίστως τους δικούς τους ανθρώπους.

Χιλιάδες χρόνια έχουν περάσει από τότε. Κι όμως, η νοοτροπία μας δεν έχει αλλάξει και πολύ.

Αλήθεια, ποίον θεωρούμε συνήθως πλησίον μας; Μα βέβαια, τον άνθρωπο που μας μοιάζει, που σκέφτεται όπως εμείς, που μιλάει την γλώσσα μας, που ανήκει στην ίδια πατρίδα, στην ίδια θρησκευτική η κοινωνική ομάδα, στην ίδια οικογένεια. Πλησίον βεβαίως γίνεται και εκείνος που μας είναι χρήσιμος, που μπορεί να μας εξυπηρετήσει, που έχουμε κάτι να κερδίσουμε από την γνωριμία του.

Και ποίον αφήνουμε έξω από τον κύκλο μας; Εκείνον που μας ενοχλεί, που διαφωνεί μαζί μας, που δεν μας μοιάζει, εκείνον με τον οποίον έχουμε συγκρουστεί. Πόσο εύκολα μετατρέπουμε την διαφορετικότητά μας σε απόσταση, την απόσταση σε αδιαφορία και την αδιαφορία σε μίσος!

Η σημερινή παραβολή έρχεται να ανατρέψει αυτή την λογική με έναν τρόπο απλό, αλλά συγκλονιστικό.

Ένας άνθρωπος, Εβραίος στην καταγωγή, πέφτει στα χέρια ληστών. Τον χτυπούν, τον αφήνουν μισοπεθαμένο και φεύγουν. Περνά ένας ιερεύς. Τον βλέπει και προσπερνά. Περνά ένας Λευίτης. Τον βλέπει, προσπερνά κι αυτός. Άνθρωποι που γνωρίζουν τον Νόμο του Θεού και έχουν θρησκευτικές ευθύνες, έχουν ανατραφεί να θεωρούν τον συμπατριώτη τους πλησίον, αλλά, μπροστά στον πόνο του, αποδεικνύονται ξένοι και μακρινοί.

Και τότε εμφανίζεται ένας Σαμαρείτης. Ένας ξένος, από διαφορετικό θρησκευτικό και εθνικό περιβάλλον, που ο τραυματισμένος Ιουδαίος, κάτω από άλλες συνθήκες, πιθανότατα θα απέφευγε. Κι όμως, αυτός σταματά, περιποιείται τις πληγές του, τον μεταφέρει σε πανδοχείο και φροντίζει για την θεραπεία του.

Οι νομιμοποιημένοι πλησίον που θα περίμενε κανείς να βοηθήσουν, αποδεικνύονται ψευδεπίγραφοι. Ο καθιερωμένος εχθρός, που θα περίμενε κανείς να κρατήσει αποστάσεις, γίνεται ο πραγματικός πλησίον.

Το γεγονός αυτό ίσως να μπέρδεψε τον Εβραίο νομοδιδάσκαλο. Ίσως να περίμενε μια επιβεβαίωση πως πλησίον είναι ο ίδιος με εκείνον. Αναγκάζεται όμως, μετά την παραβολή, να ομολογήσει πως πλησίον αποδεικνύεται ο ξένος και ο διαφορετικός.

«Ποίος λοιπόν απ' αυτούς τους τρεις κατά την γνώμη σου αποδείχτηκε «πλησίον» εκείνου που έπεσε στους ληστές;», τον ρωτάει ο Κύριος. Κι ο νομοδιδάσκαλος απαντά: «Εκείνος που τον σπλαχνίστηκε» (Λκ. ι' 36-37).

Εδώ πλέον ο Χριστός έχει αντιστρέψει το ερώτημα. Αντί για το «ποίος είναι ο πλησίον;», μας καλεί να Τον ρωτήσουμε: «Για ποίον μπορώ και πρέπει εγώ να γίνω πλησίον;». Η απάντηση είναι μία και μοναδική: Για όλους αδιακρίτως!

Ο Σαμαρείτης δεν χρειάστηκε να γίνει Ιουδαίος για να βοηθήσει τον τραυματισμένο Ιουδαίο. Ούτε εκείνος χρειάστηκε να αρνηθεί την καταγωγή του για να δεχθεί την βοήθειά του. Παρέμειναν διαφορετικοί, αλλά η ανάγκη του ενός και η αγάπη του άλλου τους έκαναν αδελφούς.

Αυτή είναι η ενότητα που ευαγγελίζεται ο Χριστός: όχι μια ανθρωπότητα που θα χάσει τις ιδιαιτερότητές της, όπως επιδιώκουν να μετατρέψουν την οικουμένη οι ηγέτες της παγκοσμιοποίησης, αλλά μια ανθρωπότητα που θα πάψει να μετατρέπει τις διαφορές σε αιτίες εχθρότητας και μίσους.

Ο Χριστιανισμός δεν ζητά να γίνουν όλοι ίδιοι, να ξεχάσουν τις γλώσσες τους, να εγκαταλείψουν τις παραδόσεις τους η να πάψουν να αγαπούν την πατρίδα τους. Αναζητά έναν βαθύτερο δεσμό, πνευματικό και αγαπητικό, που να χωρά τις διαφορές χωρίς να τις μετατρέπει σε πολεμικές αντιπαραθέσεις. Έναν δεσμό που δεν θα στηρίζεται στον φόβο, στο συμφέρον, η στην δήθεν ανωτερότητα μιας φυλής απέναντι στην άλλη, αλλά στον σεβασμό του προσώπου, στην αλληλεγγύη και την αγάπη.

Η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη δεν μας επιτρέπει να κρυφτούμε πίσω από ωραία λόγια. Αντίθετα, μας φέρνει μπροστά σε μια πολύ συγκεκριμένη επιλογή: θα σταματήσουμε η θα προσπεράσουμε;

Ο Χριστός δίνει την απάντηση με μια απλή εντολή προς τον Εβραίο Νομοδιδάσκαλο:

«Πορεύου και συ ποίει ομοίως» (ι' 37). Πήγαινε και κάνε κι εσύ το ίδιο.

Δηλαδή, είναι σαν να λέει, κριτήριο της ανθρωπιάς σου να σταματήσουν να είναι οι φυλετικές, κοινωνικές και θρησκευτικές διαφορές. Κριτήριο να γίνει ο πόνος και η ανάγκη του κάθε ανθρώπου.

Με τον ίδιο άμεσο τρόπο, η παραβολή απευθύνεται και σε μας. Καλούμαστε, όχι μόνο να θαυμάσουμε τον καλό Σαμαρείτη αλλά να γίνουμε σαν αυτόν. Να βλέπουμε τον πόνο του άλλου, ακόμη κι όταν δεν είναι δικός μας άνθρωπος. Να ακούμε την κραυγή για βοήθεια εκείνου, με τον οποίον μπορεί να μας χωρίζουν οι ιστορικές συνθήκες. Να προστρέχουμε στην ανάγκη εκείνου, με τον οποίον μπορεί να μας

χώρισαν κοινωνικές η οικογενειακές διαφορές. Και κυρίως, να μην θεωρούμε την προσήλωση στις εθνικές και πολιτιστικές μας ρίζες ως αφορμή για αδιαφορία η και απέχθεια για τους ανθρώπους που δεν ανήκουν στην «αυλή» μας.

Ο Αρχηγός της πίστης μας, μάς δίδαξε με υπέροχες παραβολές. Μία από αυτές είναι και η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη. Τα διδάγματα της παραβολής αυτής όμως, αποκάλυψε και ο Ίδιος με την αγάπη και την θυσία Του. Απευθύνθηκε προς όλους τους ανθρώπους. Ίδρυσε την Εκκλησία Του με σκοπό, όλοι να γίνουν αδέλφια κάτω από την ευλογία και το έλεος ενός κοινού Πατέρα. Και, πάνω απ όλα, έγινε ο Ίδιος πλησίον για τον κάθε άνθρωπο, ο οποίος, τραυματισμένος και εξουθενωμένος μετά την απομάκρυνσή του απ' τον Δημιουργό Του, παρέμενε επί αιώνες υπόδουλος της αμαρτίας και του θανάτου.

Ας μιμηθούμε το παράδειγμά Του. Ας μετατραπούμε κι εμείς σε πλησίον του κάθε ανθρώπου που επιζητά έλεος και διέξοδο. Ας μεταβληθούμε σε ζωντανούς μάρτυρες της δικής Του αγάπης προς όλους. Ας γίνουμε η φωνή Του προς έναν κόσμο εξαντλημένο και συντετριμμένο από τα βάρη των λαθεμένων του επιλογών, ώστε όλοι μαζί να ακούσουμε την φωνή Του:
«Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς» (Μτθ. ια' 28)».

Κατά την Απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος απένειμε στον Προϊστάμενο του Ιερού Ναού, π. Κωνσταντίνο Καπνιάρη, το οφφίκιο του Οικονόμου, ευχόμενος σε αυτόν να συνεχίσει με τον ίδιο ζήλο και την εργατικότητα που τον διακρίνουν να ποιμαίνει την Ενορία του Κάτω Ζευγαρακίου Μακρυνείας.

Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες